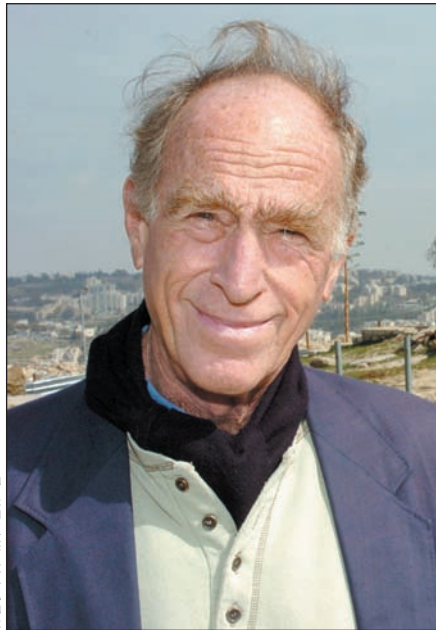

הצצתי פנימה וראיתי מישהו רץ מולנו

■ נאבקים על האנדרטה

"בימים אלה נבנה בית-ספר של כפר ערבי בסמוך לאנדרטה לנופלים של היחידה שהקמנו במוצב הפעמון. אנחנו חוששים שיהיה עימות בין פרחחים לכיננו, כשאנו מגיעים בימי זיכרון. כבר שנה שאנחנו מנהלים התכתבות עם

צילום: חגי הירשפלד

בכרך. "לא ידעתי איך לנהל קרב"

העירייה בנושא. אפשר היה לפתור את זה בדרך, להרחיק את בית-הספר, לרכוש אותו סביב חצר שפונה לכיוון הכפר. עכשיו הם באו אתנו לשטח וראו את הרברים, והגענו איתם להבנות. המאבק נמשך, הוא רק שינה את פניו. זה מאבק למען שמירת כבוד הנופלים."

■ כך השתנית

"בטוח שהקרבות הוטמעו בתוכי. היום יש משמעות לחינוך שקיבלתי או בסיירת צנחנים, שגם הכניס אותי למשמעת, וגם לימד אותי על דבקות במשימה ועמידה על שלי. אני לא חושב להתקפל. זה מהחינוך שקיבלתי מאז, דרך מלחמת ששת הימים ועד היום. "מלבד זאת, כל עניין הסיירות נשאר אתי. יותר מהעובדה שאהבתי את הצבא, אהבתי להיות בשדה. יש לי שני ילדים, בן 14 ובת 12. בגיל כזה אני מיישם את כל המורשת ביחד עם הילדים. אנחנו מטיילים הרבה מאוד, כל שבוע נוסעים עם האופניים לסויר ערב בגן הוורדים או בגן הבוטני."

לוחמי צה"ל בימי המלחמה. "שלחו לנו מלמעלה עוד ועוד כוחות, ואז החלה הפגזה על ראשינו" צילום: ארכיון צה"ל

■ העיטור ואני

"לא חשבתי בכלל שעשיתי משהו ייחודי. התרגשתי נורא כמו כל בחור בן 23. היה צריך לעשות את זה, ואותי חינכו בסיירת צנחנים. לא ידעתי איך לנהל קרב, אבל התברר שעשיתי את זה כמו שצריך. "אני חושב שהעיטור ניתן לי על גיהול מוצלח וזורם של הקרב בלי נפגעים. זה פשוט הצליח – עשינו את זה כמו שצריך, וזה הלך טוב מאוד."

בגבעת התחמושת חיכו כמה ימים עד שהירדנים הגיעו והיו ממש מולם, והרבה חברים שלי מהצנחנים נהרגו שם. זה היה מיותר, כי אנחנו היינו יכולים לעשות את זה בקלות. רצו שהצנחנים יכבשו את הכותל, והיה לזה מחיר גדול. "בהמשך המלחמה כבשנו את הר חברון הדרומי. צביקה, יוסי ואני היינו הראשונים שנכנסנו למערת המכפלה, לפני הרב גורן. אחר-כך היינו עוד חצי שנה במילואים באזור."

■ בתום הקרב

"לקרב שלנו הייתה השפעה נהדרת על המערכה. כשהירדנים תפסו את ארמון הנציב זה היה שוק. היה אז פחד גדול מפני הצבא הירדני. חשבו שהולכים להתמודד עם צבא רציני. מיד נסעו והוציאו אותם מתוך הארמון ואחרי זה אנחנו המשכנו. אחר-כך, גדולים ממני אמרו שהיו צריכים לגצל אותנו לכבוש את העיר העתיקה מכיוון מזרח, ושזה היה משנה את כל המלחמה."

ארמון הנציב, ואז אמרו לי לחתוך את הגדר, ולכבוש את כל המדרון שמשתפל מארמון הנציב לכיוון דרום, שהיום ממוקמת עליו כל שכונת ארמון הנציב."

■ כך לחסנו

"התכנו את הגדר עם מספרים וצעקתי 'קרימה', רצתי לכך לאיזו עמדה שהייתה שם. קפצתי לתוכה, ואחריי באו עוד שניים, ואחר-כך סימנתי לשאר לבוא. מי שרץ אחריי קפץ גם הוא לעמדה ומשם הייתה לנו תצפית על המוצב שהיה עלינו לכבוש. נכנסנו לתוך תעלה, ויש נוהל איך צריך לכבוש תעלה. "שני חיילים, צביקה גינוסר ויוסי אוהנה, שקיבל גם הוא את עיטור המופת, היו ה'חור' שלי. החור הולך לפני המ'מ, ויורה לתוך התעלה, ואם בא משהו, יורים בו, וכך כובשים את המוצב. זה היה מוצב ארוך מאוד, שנקרא מוצב 'הנקניק'. נלחמנו בתעלות בירדנים, ממש פנים אל פנים, והתקדמנו בתוכו. "אני לא יריתי בקרב הזה אף ירייה, זה היה התפקיד של החור. אני פיקדתי ואמרתי מי הולך לאן. למשל, הייתה במוצב תעלה שהלכה הצדה. אמרתי לצביקה שנכנסים לשם. הוא זרק ורק לתעלה רימון והוא התפוצץ. אז הצצתי פנימה וראיתי מישהו רץ מולנו. אמרתי לו 'צביקה, הוא בא'. צביקה עמד בפתח התעלה, ירה צרור והרג את החייל הירדני. הירדני לא ראה לאן הוא הולך, כי מהרימון היה עשן ואבק, והוא התנפל לתוך האבק. אני יכולתי לראות אותו בא מולי בריצה, ולכוון את צביקה. "אחר-כך כבר היינו מעטים מדי, ושלחו לנו מלמעלה עוד ועוד כוחות. אני קיבלתי אותם, והכנסתי אותם ללחימה, עד שהגענו לסוף המוצב הארוך הזה. הג'פים ירדו אלינו דרך הכביש שהלך לאורך ה'נקניק', והם הצטרפו אלינו עם הנהגים. אז התחילה הפגזה של מרגמות על ראשינו. אנחנו ישבנו נמוך מאוד, ואחד החיילים נפצע ביד. החובש ניגש אליו, אבל לא ראה שהיה חור יציאה לרסיס שהוא חטף, וכלי שידענו הוא איבד דם אפילו שהוא היה חבוש, כי מהחור השני הוא דימם. היינו שם עד החושך, ישבנו והחזקנו את המקום. למולנו, חוץ מהפצוע הזה, אף אחד לא נפצע. המשיכו להפגיז אותנו אבל ישבנו נמוך, והסתדרנו מאחורי סלעים ובכונקרים. היו במוצב 30-40 חיילים ירדנים שכולם נהרגו. כשירד החושך העלנו את הפצוע ברגל על אלונקה לשטח של ארמון הנציב והצילו אותו. הסיפור הזה נגמר בלי שאף אחד נהרג וזה היה פשוט מול, הצלחה אדירה. שאר הכוח נסע למוצב הפעמון וכבש אותו. שם, לצערנו, נהרגו כמה חיילים שלנו."

דניאל בכרך קיבל את עיטור המופת על שלחם פנים אל פנים בירדנים, כבש מוצב ושמר על הכוח שלו ללא אבדות

"מה שמייוחד בחלק שלנו במלחמה", אומר דניאל בכרך, "זה שכולו התרחש בתוך העיר". כשהצבא הירדני פרץ לארמון הנציב בירושלים במלחמת ששת הימים, "הסיירת הירושלמית" של חטיבה 16 נשלחה לענות למתקפה. דניאל בכרך, שהיה מ"מ בסיירת, פיקד על הכוח שכבש את מוצב "נקניק" הסמוך. על הישגיו בקרב זה הוענק לו עיטור המופת. בכרך ואנשיו ניהלו קרבות בתוך תעלות המוצב, חיסלו לחלוטין את הכוח הירדני שהיה שם, כשבסוף הקרב היה פצוע אחד בלבד בקרב הכוחות. דניאל בכרך התגייס בשנת 1960 לסיירת צנחנים, ואחרי שסיים קורס קצינים, היה בצוות אימון סיירות מילואים בבה"ד 4. בכרך השתחרר, התחיל ללמוד אדריכלות בטכניון, ובשנה הרביעית ללימודיו פרצה המלחמה.

■ איך הכל התחיל

"כשלושה שבועות לפני המלחמה זומנתי למילואים. זאת הייתה תקופת ההמתנה. היינו ממוקמים בסטף, ימ"ח ליד ירושלים, והתאמנו בהרים בסיוור ותנועה בשטח. במהלך האימונים הודיעו לנו שהירדנים תפסו את ארמון הנציב, ושתפקידנו הוא לנסוע לארמון הנציב ולכבוש אותו בחזרה מירייהם.

"הגענו למקום. מחלקת זחל"מים ביחד עם כמה טנקים התחילה את הלחימה בתוך ארמון הנציב ובשטחי החצר שלו. הג'פים נסעו יותר מאחור, וכל הזמן הייתה הפגזות מרגמות. נסענו ממש כפופים בתוך הג'פ. הגענו גם אנחנו לשטח של

מי האיש

סגן דניאל בכרך

קיבל את: עיטור המופת
מת: מלחמת ששת הימים
תפקיד בעת האירוע: מ"מ ג'פים
במילואים
עיסוק ביום: אדריכל ומתכנן ערים